

**Krisztus mint a sátoros ünnep
és mint az élő víz folyamaiként a hívókból kiáramló Szellem**

Igeolvasmány: Jn 7,2. 37-39; 3Móz 23,39-43

I. Élvezhetjük Krisztust mint a sátoros ünnepet – Jn 7,2; 3Móz 23,39-43:

- A. A páska ünnepe Krisztust jelképezi mint Isten megváltó munkájának elkezdését törvényesen, a sátoros ünnep pedig Krisztust jelképezi mint Isten teljes megmentésének kiteljesedését organikusan – Jn 6,4; 7,2; 3Móz 23,5. 34.
- B. Isten azért rendelte el a sátoros ünnepet, hogy Izrael fiai emlékezzenek rá, hogy az ősatyáik hogyan éltek sátrakban a pusztában való vándorlásuk során; a *sátoros* szó a sátoros ünnep elnevezésben a megemlékezés gondolatára utal – 5Móz 16,13-15.
- C. Az, hogy összejöttek ezért az ünnepért Istent imádni és a jó földből származó termésüket élvezni, egy igazi képet ad az egybeszerkesztésről.
- D. A sátoros ünnep valósága élvezet ideje, megemlékezve arról, hogy hogyan tapasztaltuk meg Istent, és Isten hogyan élt velünk.
- E. Az, hogy Krisztust ma mint sátoros ünnepet élvezzük – abban, hogy testületeileg össze-jövünk egybeszerkesztésért, hogy Krisztusnak mint a jó föld termésének gazdagságát élvezzük –, arra emlékeztet minket, hogy még mindig a pusztában vagyunk, és be kell lépünk a nyugalomba az Új Jeruzsálemnek, ami az örökkévaló sátor – Jel 21,2-3.
- F. Az Új Jeruzsálemet azért hívják Isten sátorának, hogy a győztesek az Új Jeruzsálem első szakaszában emlékezzenek arra, hogyan laktak ők is sátrakban úgy, hogy a földön idegenekként és vándorokként éltek, és nagyon várták az örökkévaló sátrat, az Isten által épített várost, Isten és ember kölcsönös lakhelyét – Héb 11,9-10. 13:
 - 1. Ha Ábrahám hitének nyomdokában akarunk járni, az oltár és a sátor életét kell élnünk, Krisztust az életünként, a gyülekezetet pedig az életvitelünként véve – Róm 4,12; Héb 11,9; 1Móz 12,7-8; 13,3-4. 18:
 - a. Az oltáráépítés azt jelenti, hogy az életünk Istenért van, hogy Isten az életünk, és hogy az életünk értelme Isten – 2Móz 40,6. 29; Zsolt 43,4a; 3Móz 1,3. 9.
 - b. Ábrahám sátorban lakozása bizonyosságot tett arról, hogy ő nem tartozott a világhoz, hanem egy vándor életét élte a földön; egy sátor felállítása nem más, mint egy kifejeződés, egy kijelentés, hogy nem tartozunk ehhez a világhoz, hogy egy másik országhoz tartozunk – Héb 11,9-10. 15-16.
 - 2. Ábrahám igazi leszármazottaiként (Gal 3,7), zarándokoknak kéne lennünk a földön, úgy mozdítva és ütve fel a sátrunkat, ahogyan ő tette (Héb 11,9. 13; 1Pt 2,11).
 - 3. Miután Ábrahám megépítette az első oltárát (1Móz 12,7), megépített egy második oltárt Béthel és Hái között, amelyek ellentétben állnak egymással (8. vers):
 - a. *Béthel* azt jelenti, hogy „Isten háza”, *Hái* pedig azt, hogy „romok halmaza”.
 - b. Az elhívottak szemében csak Béthel, a gyülekezeti élet, érdemes; minden más romok halmaza.
 - 4. Ábrahámnak voltak kudarcai, és ott volt az oltárnak és a sáturnak az elhagyása; volt nála azonban helyreállítás, helyreállítás pedig arról szól, hogy visszatérünk az oltárhoz és a sátorhoz az Úr nevének hívásával együtt – 9-10. vers; 13,3-4; Róm 10,12-13; 12,1-2.
 - 5. Végül Hebronnál Ábrahám sátra azzá a helyé vált, ahol neki közössége volt Istennel, és ahol Isten közösséget folytathatott vele – 1Móz 13,18.
 - 6. Ábrahám sátra az általa épített oltárral együtt egy előképet jelentett a Bizonyosság Sátoráról az oltárral, amit Izrael fiai építettek meg – 2Móz 38,21.
 - 7. Ábrahám, idegen és vándor, „várta azt az alapokkal bíró várost, melynek építője és alkotója az Isten” – Héb 11,9-10. 12-16.

8. Ábrahám sátra az Új Jeruzsálemnek, a legvégső sáturnak, Isten végső sátorának, miniatűrje volt – 1Móz 9,26-27; 12,8; 13,3; 18,1; Jel 21,2-3.
 9. Amint a gyülekezeti élet „sátrában” élünk, várunk annak végső kiteljesedésére – a „Találkozás [Károl: gyülekezet] végső Sátrára”, az Új Jeruzsálemre – 1Tim 3,15; 3Móz 1,1 [angol ford. alapján]; Héb 11,10.
- G. A sátoros ünnep nem más, mint az élvezete az Új Jeruzsálemnek, amely először a zsenyékké teljeseedik ki az ezeréves királyságban jutalmul a győztesek számára, utána pedig végül kiteljesedik, hogy az új mennyben és új földön legyen Isten teljes megmentésének teljes élvezeteként az összes tökéletesített hívő számára.
- II. A feltámadásán keresztül és a feltámadásában Krisztus mint az utolsó Ádám a megelevenítő Szellemmé lett, hogy életet adjon át és belépjen az Ő hívőibe, hogy élő víz folyamaiként kiáramoljon – Jn 7,37-39; Jel 21,6; 22,17:**
- A. A megelevenítő Szellem nem más, mint a kiteljesedett Szellem, a folyamatokon átment és kiteljesedett Háromegy Istennek a kiteljesedése – 2Kor 3,17-18; Gal 3,14; Fil 1,19:
1. A kiteljesedett Szellem a Háromegy Isten azután, hogy átment a testet öltés, emberi életvitel, megfeszítés és feltámadás folyamatán – Jn 7,39:
 - a. A folyamat, amelyen a Háromegy Isten átment, hogy a Szellemmé váljon, ökonómiai, nem esszenciális, dolog – 1,14; Héb 9,14; 1Kor 15,45b.
 - b. *Folyamatokon átment* azokra a lépésekre utal, amelyeken a Háromegy Isten átment az isteni ökonómiában; *kiteljesedett* azt mutatja, hogy a folyamat befejeződött; és *a kiteljesedett Szellem* arra utal, hogy Isten Szelleme átment folyamatokon, és a kiteljesedett Szellemmé lett – Jn 7,39.
 2. Mielőtt az Úr Jézus megfeszítettett és feltámadt, a kiteljesedett Szellem „még nem” volt – 39. vers [görög]:
 - a. Isten Szelleme ott volt kezdettől fogva (1Móz 1,2), de a Szellem mint „Krisztus Szelleme” (Róm 8,9), „Jézus Krisztus Szelleme” (Fil 1,19), a János 7,39 idején „még nem” volt, mert az Úr Jézus nem dicsőítettett még meg.
 - b. Az Úr Jézus akkor dicsőítettett meg, amikor feltámadt, és e megdicsőülésen keresztül Isten Szelleme a testet öltött, megfeszített és feltámadt Jézus Krisztus Szellemévé vált – Lk 24,26; Fil 1,19.
 - c. Az utolsó Ádám, aki Krisztus volt a hústestben, a megelevenítő Szellemmé lett feltámadásban; azóta Jézus Krisztus Szelleme egyaránt rendelkezik az isteni és az emberi elemekkel, magába foglalva Krisztus testet öltésének, megfeszítésének és feltámadásának valóságát – 1Kor 15,45b; Csel 16,7; Róm 8,9.
 3. A kiteljesedett Szellemet a Fiú feltámadásban mint a szent lehetetet belélegezte a tanítványokba – Jn 20,22:
 - a. János evangéliuma felfedi, hogy Krisztus hústestté lett, hogy Isten Báránya legyen, és hogy feltámadásban a megelevenítő Szellemmé lett; így a feltámadásában belélegezte Önmagát mint a kiteljesedett Szellemet a tanítványokba – 1,29; 20,22.
 - b. Ő a Szellemként lett belélegezve a tanítványaiba; Ő a Szellemként tud a tanítványaiban élni, és tudja lehetővé tenni a számukra, hogy Őáltala és Ővele éljenek, valamint a Szellemként tud bennük maradni, és tudja lehetővé tenni a számukra, hogy Őbenne maradjanak – 22. vers; 14,19-20; 15,4-5.
 - c. A Krisztus, aki belélegezte Önmagát a tanítványokba, a megelevenítő Szellem – 1Kor 15,45b.
- B. A megelevenítő Szellem az összetett Szellem, akit az összetett kenő kenet jelképez az összetevőivel együtt – 2Móz 30,23-25; 1Jn 2,20. 27:
1. A faolaj Isten Szellemét jelképezi az istenséggel.
 2. A mirha Krisztus drága halálát jelképezi.
 3. A fahéj Krisztus halálának édességét és hatékonyságát jelképezi.
 4. A kalmus Krisztus drága feltámadását jelképezi.

5. A kásia Krisztus feltámadásának elriasztó erejét jelképezi.
- C. A megelevenítő Szellem az Úr Szellem, a pneumatikus Krisztus, a hívők metabolikus átfarmálásához, valamint Krisztus Teste növekedéséhez és felépüléséhez – 2Kor 3,17-18; 1Kor 3,6. 9b. 12a; Ef 4,16b.
- D. A normális keresztyén élet attól függ, hogy megismerjük és megtapasztaljuk a Szellemet; ha Krisztus nem lenne a megelevenítő Szellem, semmit sem tapasztalhatnánk meg Istentől az Ő ökonómiájában – 1Jn 5,6; Jn 16,13; 1Kor 15,45b; 2,10; 6,17.